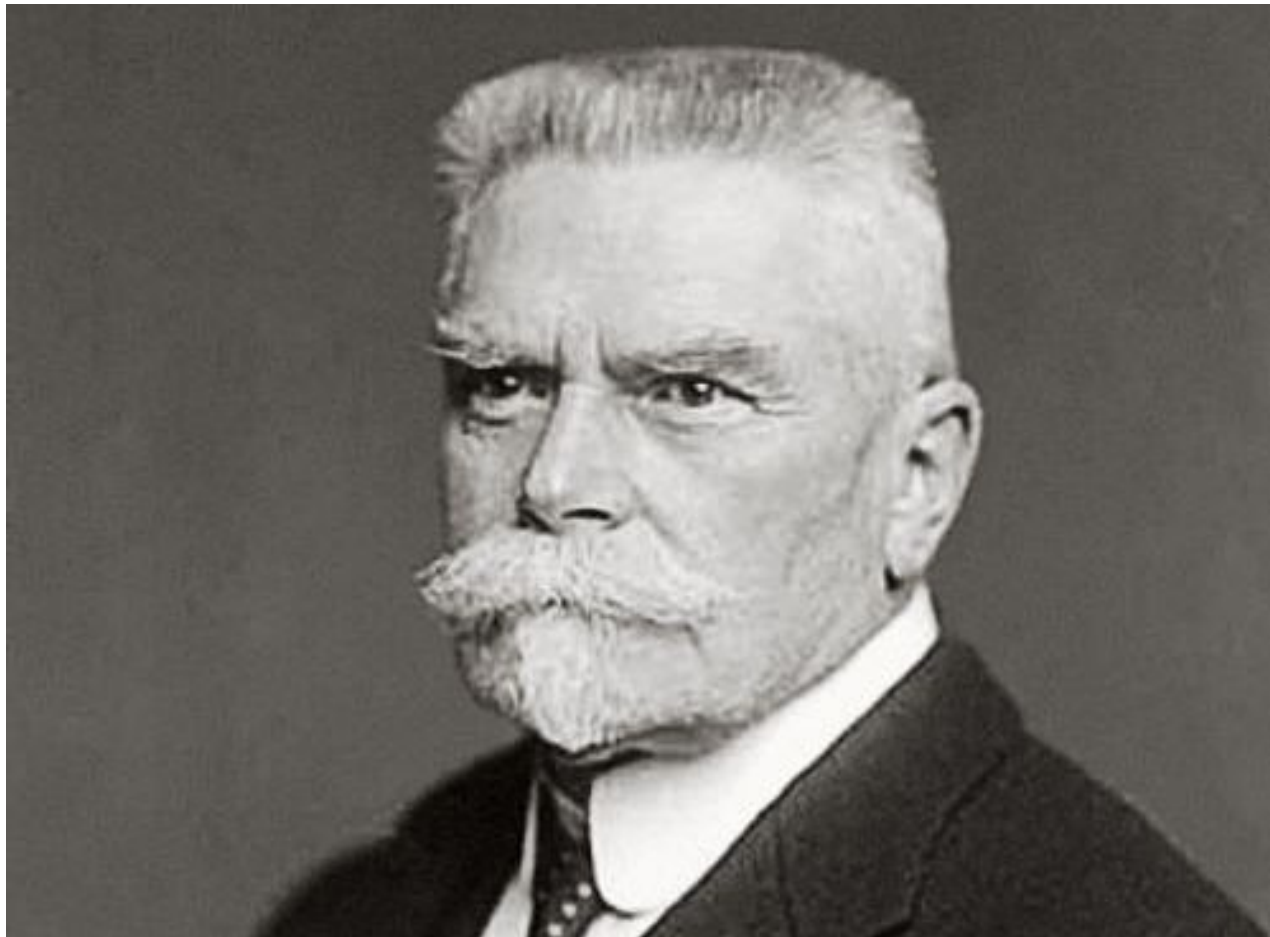

NEDĚLNÍK ADAMA B. BARTOŠE (135) NAD HROBEM KARLA KRAMÁŘE

 infokurýr.cz/n/2023/05/31/nedelnik-adama-b-bartose-135-nad-hrobem-karla-kramare

kurýr

31. května 2023

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

Karel Kramář se ve své politice opíral o silné Rusko. Později, když Západ započal rozklad Ruska skrze importovanou bolševickou revoluci, se opíral alespoň o představu silného Ruska, jaké by bylo, kdyby se ho podařilo od bolševického jha zachránit. Dokonce o tom spřádal politické plány, jak by se to mohlo, i s pomocí našich zemí, podařit. Ostatní politické strany se opíraly o Západ, a to všechny (samozřejmě vyjma KSČ, která naopak bolševickou revoluci v Rusku vítala). Postavení Národní demokracie bylo tedy unikátní – jak před první světovou válkou (samozřejmě pod jiným názvem), tak během ní i po ní byla tato strana přátelská vůči Rusku, viděla v něm silného slovanského spojence. Kramář se netajil tím, že by se chtěl

přimknout – řečeno s Jánem Kollárem – k „silnému ruskému dubisku“. Z toho důvodu ho někteří historici označují za snílka, idealistu. Přitom to byl pragmatik.

Kramář podvědomě tušil, že nás Západ zradí, což se také stalo. Naštěstí se toho nedožil. Jeho koncepce (orientovat vznikající Československo na Rusko) nebyla vůbec špatná a mylná – byla naopak až příliš dobrá, takže musela být – za pomoci západních zpravodajských služeb – korigována, respektive byla aktivována alternativní koncepce orientace na Velkou Británii, jejímž představitelem, a to ne přirozeným, ale britskou rozvědkou naverbovaným, se stal Tomáš G. Masaryk. Dobře o tom píše Josef Kalvoda ve své výborné knize Genese Československa. Tato koncepce nakonec získala podporu Západu, a proto šel vývoj v Československu směrem, jakým šel – získali jsme sice formálně samostatnost, ale byli jsme podřízeni, ekonomicky a politicky, Západu.

Kramář tedy nebyl snílek, naopak byl realista (ale ne realista v Masarykově pojetí), a to, že zvítězila prozápadní orientace ČSR, ovlivnit nemohl. Celá věc je o to paradoxnější, že jeho politický soupeř – Edvard Beneš – který Západ vždy glorifikoval, byl po trpké zkušenosti s Mnichovskou zradou ochoten obrátit se na pomoc k Rusku. Lépe řečeno, tehdy už Sovětskému svazu. Bylo to sice bolševické Rusko (co Kramářovi vadilo a co Benešovi vyčítal – že bolševismu nijak neodporoval), ale v té době už vedené Stalinem, tedy Rusko úspěšně vzdorující agresí Západu, rozuměj nacistickému Drang nach Osten. Tedy – můžeme s jistou mírou zjednodušení říci – že Beneš posléze dal Kramářovi, byť samozřejmě nepřiznaně, za pravdu, když orientoval poválečné Československo na silného slovanského spojence. Díky Sovětskému svazu bylo Československo osvobozeno (západní spojenci se zmohli jen na bombardování našich měst) a byl to také Sovětský svaz, který – a

tento stav trvá dodnes – garantuje naše poválečné hranice a vůbec existenci našeho státu. Proto můžeme říci, že i celý poválečný vývoj dal Kramářovi za pravdu.

V Benešově poválečné etapě se tedy svým způsobem naplnilo Kramářovo přání stát se součástí slovanského tábora. Kdyby tehdy žil, musel by Kramář spolknout hořkou pilulku toho, že to nebylo již bílé Rusko, ale Rusko rudé, a že tedy touto rudou byl onen slovanský tábor ovládán. Ale podstata zůstala zachována – byli jsme součástí rodiny slovanských národů. Navíc musíme rozlišovat mezi Trockého sionistickým internacionalismem a jeho nekonečnou revolucí a Stalinovou ideou budování Ruska. Jinými slovy, i v Rusku mezitím zvítězil směr, který byl – na rozdíl od bolševismu svých zakladatelů – nezávislý na Západě.

Proto je tak bláhová a sebevražedná politika nynější vlády, která nás zatahuje do války s Ruskem a která způsobila, že se ČR stala, vedle USA, Rusku nepřátelským státem č. 2. Je to smutné a Kramář by to považoval za velkou tragédii.

Paradoxně až v roce 1989, kdy jsme byli v rámci hanebných politických handlů předhozeni Západu jako kořist k ohlodání, došlo k navázání na prvorepublikovou tradici podřízení se Západu. Protože Sovětský svaz prohrál studenou – tedy informační válku – se Západem, bylo to pro nás tehdy lákavé a mylně jsme si mysleli, že je to vítězství svobody. Ve skutečnosti jsme se nestali ani protektorátem Západu, ale něčím ještě horším: pouhou kolonií protektorátu (Německo je protektorát USA a my jsme kolonií Německa, toho Německa, které nás chtělo vymazat z historie. O to je naše postavení hanebnější a nuznější). A dnes dokonce spolu s tímto Německem a jeho okupantem, Spojenými státy, vedeme válku proti Rusku, které nás kdysi osvobodilo.

Válka na Ukrajině toto podřízení se naší země Západu podtrhla, odhalila v plném rozsahu, v plné nahotě. V našem národním zájmu vůbec není vést válku s Ruskem, ale přesto tak činíme. Nebo ještě

přesněji – je to Západ, který tu válku s Ruskem vede za naše peníze, našimi zbraněmi, našima rukama. Z našich kapes a z našich daní se financuje americké válečné dobrodružství, které je navíc namířené proti našemu bývalému spojenci a osvoboditeli. Mohli bychom vymyslet větší paradox? Větší politický nesmysl?

Co by na to Kramář, který, jak jsme si ukázali, byl velkým vizionářem, řekl? Byl by z toho jistě nešťasten, tak jako byl nešťasten, když viděl, jakým směrem se ubírá prvorepublikové Československo. A tak jako prvorepublikové Československo si muselo projít trpkou zkušeností západní zrady, bude si muset i Česká republika projít něčím podobným, aby zjistila, že anglosaský svět, jehož se stala služebničkem a poskokem, jí šťastnou budoucnost nezajistí. Obávám se, že v takto vyostřené situaci, v jaké se dnes nacházíme, nejsme od tohoto prozření daleko.

Není tedy všem dnům konec a netřeba nad budoucností naší země lámat hůl. Prostě jsme jen v situaci, kdy se blížíme národnímu ponížení a tragickému vystřízlivění, které bude bolet, nebude veselé, ale po kterém opět přijde na řadu rozum a srdce. Karel Kramář byl politikem rozumu i politikem srdce, byl to skutečný národovec, který svoji zemi miloval a celý život jí zasvětil. Proto si ho připomínáme a vážíme si toho, že můžeme na jeho práci a myšlenky navazovat.

Karle Kramáři, který jste šel proti proudu, skláníme se před Vaší skvělou památkou. A Boha prosíme, aby nám dal sílu, být stejně odvážnými a stejně zásadovými.

Amen.

projev Adama B. Bartoše v kryptě Pravoslavného chrámu Zesnutí přesvaté Bohorodice, Praha, Olšany, neděle 28. května 2023.

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST